

нашият празник

Ние искахме излизането ни из земята да бъде чудо.
В подземните галерии натрупахме планини от мелинит.
О, ние сме уверени, че взривът ще бъде чут на Марс.
Земното кълбо стене и се гърчи в агония. Целият свят за миг замре.
Но през лава, пепел и дим изхвъркнахме из земята с вихрения своя милион.
Яростни бяхме, хвърляхме се и блъскахме, Заляхме цели мили с нашата
тълпа.

В работнишки куртки, в сини костюми, в нашия защитен индустриален цвят.

Ние се смеем, ние юнашки се кикотим. Покрихме земята с хиляди прожектори. Нека знаят по цялата вселена: по нашата планета се носят навред пратениците на чудесата и катастрофите.

— Песни.

— Музика.

— Оратор! — загърмя тълпата.

— Нито песни, нито музика, — зареваха железните мостове и постройки.

Нашите създания: кулите, релсите, виадуктите вдигнаха врява!

— Ние искаме слова, нови слова, всевечни... Железни!

— На естрадата! На естрадата! — закрещяме ние.

Минута — и по въздушните релси, под планините, зад небето, към
незайната трибуна се понесе великана локомотив.

Той летеше пламтящ...

Пред себе си бликаше молния и дъги от синя трептяща светлина.